

FILIP TAMÁS

Suhintásra várva

*Vak fény tapogatózik,
gyertyát, gyufát keres, vagy
villanykapcsolót legalább;
szeretne fölgyulladni,
megsokszorozni önmagát.*

*Fény után tapogatózom én is,
próbálkozom, hol tágra nyílt,
hol szorosra zárt szemekkel.
A kezem falat érint, érdes, és
mintha barlangé volna, hideg.*

*A történet se kezdte még írni
önmagát, biztos alszanak
a szereplőim. Egy fedél alatt
vagyunk, mióta kitaláltam őket.
Kevés szó esik közöttünk.*

*Ráérünk mind, ezzel biztatom
magam, fiatalabb vagyok, mint ők,
ők pedig nálam is fiatalabbak.
Szeplőtelen fogalmazásra
készülök, szeretnék regénybe
foglalt végrendeletet írni.*

*És akkor fogok hozzá, ha
majd egy éjjel a holdóra
pálcája rám suhint.*

Nem tudom tovább nézni

*Egész nap ezüst csengettyűvel
hívogatta egy nem létező
bárány a többieket, hiába,
elcsavarogtak mind, mint
a tavasztól megrészegült
virágpór, hintón száguldozott
a szél föl és alá, mint egy
bolond gróf, gyógytea
illata volt a mezőnek,
aztán este a gyapjas
hegyekre kifésülhetetlen
sötétség szállott alá.*

*Még épül a ház, ahonnan
néztem az isteni színjátékot,
el kellett tévednem, hogy
idetaláljak. Életem örök-
mozgó filmje megy ebben
a szobában, az arc enyém
ugyan, de olyan furcsák
a gyerekeim, mintha egy
másik asszony szülte volna
őket, és én is olyan ismeretlen
vagyok, ahogy autót szerelek,
fát vágok, vagy mozgólépcsőn
telefonálva a mélybe süllyedek.*

*Nem tudom tovább nézni, és
a kezemnek nem tudom
megparancsolni, hogy
kapcsolja ki végre.*